

den eneste, der havde haft Mod til at staa frem og sige Sandheden. Et Par Dage efter, da de tilfældigt blev alene ved en Sygeseng, hvor hun hjalp ham med en Forbinding, saa han ind i hendes Øjne, og for første Gang oplod sig for ham den Verden af Godhed og Renhed, som skulde blive hans Eje. Allerede en Ugestid efter friede han. Til sin egen Overraskelse fik han straks Ja, og i Grunden var han aldrig ret kommen sig af sin Forundring over, at netop han, den vanføre Mand, hvem de unge Kvinder havde skyet, skulde opnaa en saa stor og uførtjent Kærlighedslykke. Disse sidste ti Aar syntes ham nu de eneste, hvori han virkelig havde levet. Og hvordan havde han lønnet hende? Med daglig voksende Byrder, med fem Barnefødsler og evige Pengebekymringer, med sin Utaalmodighed og sine Bravader — —

Døren bagved ham gik sagte op. En af Pigerne kom listende ind, bøjede sig over ham og hviskede, at der var kommen En, der vilde tale med ham. Han var altfor dybt indspundet i sine egne Tanker til at mærke, hvor besynderlig optaget hun var af sin Meddelelse, rejste sig mekanisk og gik ud. Men idet han paa Vejen til sit Værelse i den modsatte Ende af Huset kom gennem Dagligstuen, standsede han pludselig med en Studsen. Han havde hørt den lille Hedvig udbryde ude i Forstuen: